

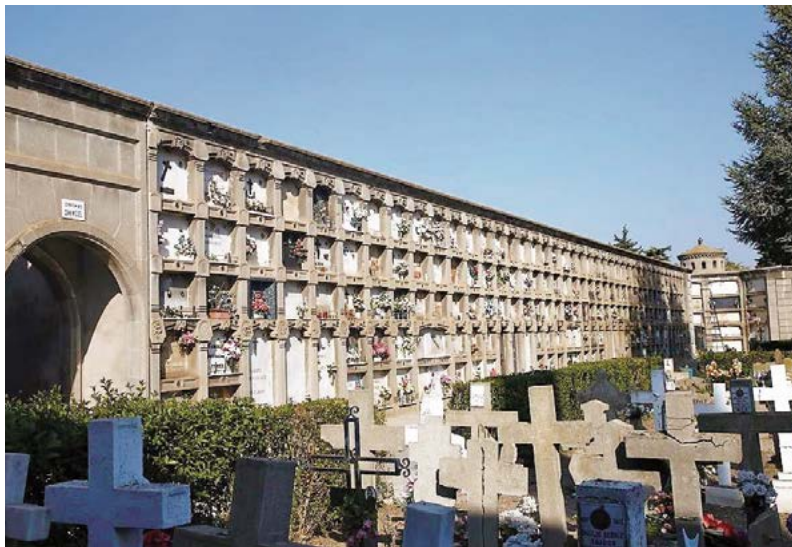
PROP DE VOSALTRES

Amb la vida i davant la mort

Estimats diocesans:

La celebració del Dia de Difunts del 2 de novembre, amb l'arrelat costum de visitar els cementiris per recordar els familiars i amics morts, ens planteja la qüestió de la mort. Davant d'ella l'ésser humà té sentiments diversos —temor, angoixa, incertesa, confiança, serenitat...—, però experimenta la convicció que som mortals i que arribarà un dia en què se situarà davant del seu final. En el record als difunts ens acompanya l'afecte, la gratitud i l'oració. Els cristians unim aquestes tres realitats íntimes amb les paraules de Jesucrist, plenes de tranquil·litat i d'esperança per ocupar un lloc, com a sants (1 de novembre) en la glòria promesa. Recordeu l'última frase en el moment de la mort en la creu: «Pare, a les teves mans encomano el meu esperit». Contemplant els noms de les làpides ens cau les llàgrimes, però reconeixem la gràcia de l'acceptació i la serenitat que ens transmet el Senyor davant el sofriment i la mort.

«Crist no va teoritzar sobre el dolor: va estimar i va consolar els qui sofreixen i Ell mateix va sofrir fins a la mort, i mort en creu. L'Església no fa teories sobre el dolor, però vol aportar a la humanitat una vocació de donació preferent cap als qui pateixen», és una cita d'una reflexió sobre l'eutanàsia que els bisbes espanyols (CEE) van publicar l'any 1993. Aquest tema també ha estat motiu de comentari i polèmica en aquests últims mesos amb l'aprovació parlamentària de la llei sobre l'eutanàsia. El mes de març passat es va publicar una altra Nota doctrinal dels bisbes sobre l'objec-

ció de consciència que de forma ben expressiva diu: «... s'han aprovat lleis que s'inspiren en principis antropològics que absolutitzen la voluntat humana, o en ideologies que no reconeixen la naturalesa de l'ésser humà que li ha estat donada en la creació, i que ha de ser font de tota moralitat». Podríem afegir molts altres documents sobre aquesta qüestió, i l'opinió dels bisbes, que no és exclusiva seva, sinó de tot cristià. Alguns estudis van més enllà i recorden que aquesta qüestió no és només religiosa sinó profundament humana, de tal manera que altres confessions i altres cosmovisions estan també en aquesta línia d'actuació.

Els cristians tenim una primera convicció que enarborem com a punt de partida: la vida humana és creada per Déu i deixem a les seves mans el seu principi i la seva fi. És una convicció basada en una proposició de fe que recitem constantment en el

Credo. I no la podem canviar segons les modes culturals de cada moment. Per això estarem sempre en contra de l'avortament i de l'eutanàsia perquè això significa que algú posa fi a una vida ja concebuda en el si de la mare o l'aniquila quan a algú li sembla adequat acabar-la. I, a més de tot això, sembla que «obliguem» una tercera persona a convertir-se en executora d'una realitat que només correspon a Déu. Estem parlant de víctimes i botxins; estem parlant de la propietat del propi cos, com sentim en mil intervencions propagandístiques en defensa de la mort, o l'atribució d'aquesta capacitat qualitativa al mateix Déu de la història que ha creat tot el que la terra conté.

Durant aquests dies és molt pertinent parlar de vida i de mort perquè tota la societat s'engalana per a aquest record. Quan rebutgem la cultura de la mort estem reafirmant la cultura de la vida. No endebades amb la Resurrecció de Jesucrist se'ns dona una nova vida perquè siguem feliços i la puguem compartir amb els altres. La mort d'Un de sol ha donat la vida a la resta de la humanitat. Això ens porta a dir que amb la vida s'omple el nostre cor d'alegria i d'esperança i davant la mort demanem una actitud serena i confiada. Alguns fan ironia sobre aquesta posició o, encara molt pitjor, se'n burlen. Tant se val, tenim la immensa llibertat d'opinar i viure d'acord amb la nostra fe.

Amb el meu afecte i benedicció,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Reunió dels bisbes de la Tarraconense

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) es van reunir els passats 3 i 4 d'octubre en la reunió número 250 a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona.

A la jornada de treball, entre altres coses, van rebre l'informe sobre la situació de l'ensenyament a Catalunya, de mans de la secretària general de la Fundació Escola Cristiana, Meritxell Ruiz. A la reunió dels bisbes també es va presentar el Grup de Treball Estable de Religions (GTER), que té l'objectiu de promoure la pau i l'harmonia entre les religions.

Així mateix, es va informar de la imminent publicació de la nova edició del *Missal Romà* en català, a càrrec de l'editorial Balmes i Publicacions de l'Abadía de Montserrat, amb il·lustracions de l'artista jesuïta P. Marko Rupnik.

Aquest nou missal es començarà a utilitzar a partir del primer diumenge d'Advent, el diumenge 27 de novembre. Amb motiu del nou curs 2022-2023, els bisbes també van assistir a la inauguració del curs acadèmic a l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP).

CERCA DE VOSOTROS

Con la vida y ante la muerte

Queridos diocesanos:

La celebración del Día de Difuntos, 2 de noviembre, con la arraigada costumbre de visitar los cementerios para recordar a los familiares y amigos fallecidos nos plantea la cuestión de la muerte. Ante ella el ser humano tiene sentimientos diversos: temor, angustia, incertidumbre, confianza, serenidad... pero la convicción de que somos mortales y que llegará un día en el que se situará ante el fin. En el recuerdo a los difuntos nos acompaña el cariño, la gratitud y la oración. Los cristianos unimos esas tres realidades íntimas con las palabras de Jesucristo, llenas de tranquilidad y de esperanza para ocupar un sitio, como santos (1 de noviembre) en la gloria prometida. Recordad la última frase en el momento de la muerte en la cruz: «Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu». Contemplando los nombres en las lápidas se nos saltan las lágrimas de los ojos pero reconocemos la gracia de la aceptación y la serenidad que muestra el Señor ante el sufrimiento y la muerte y que nos transmite a todos.

«Cristo no teorizó sobre el dolor: amó y consoló a los que sufren y Él mismo sufrió hasta la muerte, y muerte de cruz. La Iglesia no elabora teorías sobre el dolor pero quiere aportar a la humanidad una vocación de donación preferente hacia los que sufren», es una cita de una reflexión sobre la eutanasia que los obispos españoles (CEE) publicaron el año 1993. Ha sido también este tema motivo de comentario y polémica en estos últimos meses con la aprobación parlamentaria de una ley sobre la eutanasia. El pasado mes de marzo se publicó otra Nota doctrinal de los obispos sobre la objeción de conciencia que de forma muy expresiva dice: «...se han aprobado leyes que se inspiran en principios antropológicos que absolutizan la voluntad humana, o en ideologías que no reconocen la naturaleza del ser humano que le ha sido dada en la creación, y que debe ser fuente de toda moralidad». Podríamos añadir otros muchos documentos sobre esta cuestión, cuya opinión no es exclusiva de los obispos sino de todo cristiano. Algunos estudios van más allá y nos recuerdan que esta cuestión no sólo es religiosa sino profundamente humana, de tal manera que otras confesiones y otras cosmovisiones están también en esta línea de actuación.

Los cristianos tenemos una primera convicción que enarbolumos como punto de partida: la vida humana es creada por Dios y dejamos en sus manos el principio y el fin de la misma. Es una convicción basada en una proposición de fe que recitamos constantemente en el Credo. Y no podemos cambiar según las modas culturales de cada momento. Por ello estaremos siempre en contra del aborto y de la eutanasia porque ello significa que alguien pone fin a una vida que ya está concebida en el seno de la madre o la aniquila cuando a un sujeto le parece adecuado terminarla. Y, además de todo ello, parece que «obligamos» a una tercera persona a convertirse en ejecutora de una realidad que sólo corresponde a Dios. Estamos hablando de víctimas y verdugos; estamos hablando de la propiedad del propio cuerpo, como oímos en mil intervenciones propagandísticas en defensa de la muerte, o la atribución de esa capacidad cualitativa al propio Dios de la historia que ha creado todo lo que la tierra contiene.

Es muy apropiado durante estos días hablar de vida y muerte puesto que la sociedad entera se engalana para este recuerdo. Cuando rechazamos la cultura de la muerte estamos reafirmando la cultura de la vida. No en vano con la Resurrección de Jesucristo se nos da una nueva vida para que seamos felices y la podamos compartir con nuestros semejantes. La muerte de Uno solo ha dado la vida al resto de la humanidad. Esto nos lleva a decir que con la vida se llena nuestro corazón de alegría y de esperanza y ante la muerte pedimos una actitud serena y confiada. Algunos ironizan sobre esta postura o, lo que es peor, se burlan. No importa, tenemos la inmensa libertad de opinar y vivir de acuerdo a nuestra fe.

Con mi afecto y bendición,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Catalonia Sacra fa 10 anys i renova el compromís amb el patrimoni

Més de 300 activitats per donar a conèixer el valor patrimonial d'unes 180 esglésies d'arreu del territori, la creació d'una xarxa que reuneix esglésies amb valor patrimonial notable i una oferta turística pròpia o 40 sessions per formar tècnics i professionals en diferents àmbits, són alguns exemples de l'acció de Catalonia Sacra en els seus primers 10 anys de vida. Aquesta iniciativa dels deu bisbats amb seu a Catalunya per donar raó

del patrimoni cultural de l'Església i donar-lo a conèixer acaba de complir 10 anys. Aquest dimarts 4 d'octubre, Catalonia Sacra ha celebrat l'efemèride en un acte a l'església del Monestir de Sant Pau del Camp de (Barcelona) on hi han participat —entre d'altres— els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) i representants institucionals.

El bisbe de Lleida, president del Secretariat Interdiocesà de Custòdia i Promoció de l'Art Sacre

(SICPAS), que és l'organització que lidera Catalonia Sacra, va sintetitzar en la seva intervenció els reptes que té Catalonia Sacra per als propers anys, un cop s'ha consolidat el seu paper com a agent rellevant en l'àmbit del patrimoni cultural català. Cap endins, «millorant la gestió global dels nostres equipaments i amb una més àmplia cooperació entre ells»; i cap enfora, «sumant còmplices i col·laboradors» que facilitin la gestió, manteniment i conservació i fent del patrimoni cultural una portada d'entrada al cristianisme; perquè visitar aquest patrimoni també té «un valor religiós».

D'altra banda, la visita guiada al retaule de Santa Llúcia de l'Església de Sant Llorenç, primera activitat a Lleida de les Jornades Europees del Patrimoni 2022, va exhaurir totes les reserves posades a la disposició del públic. L'activitat es va desenvolupar sota la guia de Montserrat Macià i va permetre els visitants conèixer aquesta magnífica peça del gòtic català, obra de Bartomeu Robió, del primer terç del segle XIV.

Nomenaments

Monsenyor Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat els següents nomenaments:

- **Mn. Daniel Turmo Gargallo**, nomenat Canonge Penitencier de la Santa Església Catedral de Lleida, amb data 07.09.22.
- **Mn. Josep Moré Estopà, Mn. Luis Sallán Abizanda, Mn. Gerardo Soler Quintillà, Mn. Jaume Pedrós Solé, Mn. Carles Sanmartín Sisó, Mn. Víctor Martínez Mateu, Mn. Casildo Rodríguez Bravo, Mn. Josep Solé Sans, Mn. Josep M. Escorihuela**

la Pujol, Mn. Joaquim Blas Pastor, Mn. Xavier Navarro Llista i P. Antoni Riera Figueras, nomenats membres del Consell Presbiteral, amb data 15.09.22.

- **Mn. Santiago Mataix Gabaldón**, nomenat Consiliari del grup diocesà de la Unió Eucarística Reparadora de Lleida, amb data 19.09.22.
- **Mn. Luis Sallán Abizanda, Mn. Jaume Pedrós Solé, Mn. Gerardo Soler Quintillà, Mn. Josep M. Escorihuela Pujol, Mn. Xavier Navarro Llista i Mn. Víctor Martínez Mateu**, nomenats membres del Col·legi de Consultors, amb data 19.09.22.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «L'Església està sempre agraïda per tota expressió de caritat fraterna i d'atenció mostrada als qui han estat esclavitzats i explotats, perquè d'aquesta manera la misericòrdia de Déu es fa visible i el teixit de la societat es reforça i es renova» (19 de maig).

@Pontifex_es: «Maria és icona de la nostra vocació. Com Ella, estem cridats a ser sants i irreprotxables per l'amor (Ef 1,4), fent-nos imatge de Crist» (21 de maig).

@Pontifex_es: «Els dono la meua pau (Jn 14,27). Jesús sap que nosaltres sols no som capaços de custodiar la pau, que necessitem una ajuda, un do, l'Esperit Sant. És Ell qui desarma el cor i l'omple de serenitat» (22 de maig).

@Pontifex_es: «Qui acull a un necessitat no sols fa un acte de caritat, sinó també de fe, perquè reconeix a Jesús en el germà i en la germana» (23 de maig).

El bisbe Salvador presideix l'eucaristia dels 40 anys de la Missa de TVE

El bisbe de Lleida va presidir, el passat 9 d'octubre, la Missa d'acció de gràcies pels 40 anys del programa *La Missa en català*, de La2 de Televisió Espanyola, des de la Basílica de Montserrat. El

van acompanyar el director del programa, Ignasi Miranda, i el celebrant habitual del programa, Mn. Carles Cahuana. El director de TVE Catalunya, Oriol Nolis, va intervenir a l'inici per agrair la celebració.

També a la televisió, Mons. Salvador va ser el protagonista de l'entrevista del dia al programa *A Diari* de Lleida Televisió del 5 d'octubre. El bisbe, que acudia per primer cop als estudis de la televisió local d'ençà de la pandèmia, va repassar alguns dels temes candents a la diòcesi, com les dificultats creixents per a molta gent a causa de la crisi o els problemes per la falta de vocacions. Va fer un balanç positiu dels seus anys a Lleida, tot i reconèixer que el conflicte per l'art amb l'Aragó ha estat l'únic moment d'amargor.

Pregària interreligiosa per la Pau

L'Auditori Municipal Enric Granados va acollir, el passat 4 d'octubre, la Pregària interreligiosa per la Pau, organitzada pel Grup Interreligió de Lleida i que enguany va conduir la delegada d'Ecumenisme i Diàleg interreligió del Bisbat de Lleida, Francesca Agustí Farreny, en absència del bisbe Salvador. La pregària va reunir, a banda de l'Església catòlica, representants de diferents confessions presents a la ciutat, com l'Associació espiritual Brahma Kumaris, del budisme tibetà, de la comunitat Bahà'í, de la comunitat jueva, dels Cristians de Jesucrist dels Sants dels Darrers Dies, de l'Església Adventista del Setè Dia, de l'Església ortodoxa i de la Fraternitat Blanca Universal.

Processó de la Mare de Déu del Roser

La Parròquia de Sant Martí de Lleida va celebrar el 7 d'octubre la festa de la Mare de Déu del Roser, d'arrelada i antiga devoció en aquesta parròquia del centre històric. La seva imatge, una magnífica talla de J. Campanyà feta els anys 50, ocupa un lateral del presbiteri de l'església parroquial i és objecte de devoció i veneració per part dels fidels i devots d'aquesta popular advocació mariana.

La celebració de la festa, organitzada conjuntament amb «Vigílies amb Maria», s'inicià amb una Eucaristia i, tot seguit, tingué lloc per primera vegada una processó amb la imatge de la Mare de Déu fins a l'antiga Església romànica de Sant Martí.

REFLEXIONS

Uns darrers prec

Arribat als vuitanta-quatre anys, la salut va empitjorar. Les circumstàncies feien previsible el desenllaç. La germana mort anava fent forat en el seu cos i, amb plena consciència, va emprendre la darrera ruta amb enteresa i templança, com sempre. Amb un món interior conreat amb múltiples lectures, pregàries, reflexions personals i reunions de l'equip de matrimonis de la Mare de Déu que tant l'ajudà als seus membres a donar sentit a la vida, a estimar Déu i el proïsme. Fidel a Déu, amb el llibre dels Salms sempre propers. Va estimar i es va sentir estimat perquè estimava la vida i les persones. La seva fe i les seves conviccions cristianes, el servir i estimar ignasià après a la Congregació Mariana, acabada l'adolescència, havien guiat la seva vida. Era un home de fe profunda, arrelada i viscuda, i en aquest moment cabdal de la seva vida, sabia on anava i qui l'esperava. «N'estic cert, tota la vida m'acompanyen / la teva bondat i el teu amor. / I viuré anys i més anys / a la casa del Senyor» (Sl 23,6).

Es va acomiadar lúcidament de la seva esposa i dels fills, amb els qui volgué mantenir una darrera conversa de comiat esperançat, malgrat tot. A l'habitació, els quatre fills, casats i alhora amb fills, entorn el llit del pare, en un moment d'emoció profunda, atents a les seves paraules, escoltaren unes peticions que eren lliçó de vida, acte de confiança. Amb veu cansada, però segura, els digué: «Ja veieu que estic arribant al final de la vida, no vull marxar sense fer-vos unes peticions: Confieu en Déu, com heu vist que la mare i jo hem confiat. "Ananies, Azaries i Misael van confiar en Déu / i ell els salvà de les flames" (1Ma 2,59). Tingueu cura de la mare, ara només us té a vosaltres. "Va cridar, doncs, el seu fill Tobies i, quan el tingué al costat li va dir: Quan jo mori, enterra'm com cal. Honra la teva mare. No l'abandonis mai mentre visqui. Que es pugui complaure en tot el que facis, no li donis cap disgust en res" (Tb 4,3). I una tercera: estimeu-vos, mantingueu-vos units i que hi hagi pau entre vosaltres. "Vosaltres us heu purificat obeint la veritat i ara podeu practicar un amor fratern sense hipocresia. Estimeu-vos els uns als altres intensament i amb un cor net" (1Pe 1,22)». El missatge era ben clar. Dos dies després, traspassà.

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setm.) [Fl 2,1-4 / Sl 130 / Lc 14,12-14]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta, castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

1. □ Dimarts [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Solemnitat de Tots Sants.

2. ■ Dimecres [Lectures a escollir entre les que es proposen per a les Misses

de difunts als leccionaris Santoral o per a Misses diverses. Per exemple: Rm 14, 7-9.10-12 / Sl 102 / Mt 25,31-46]. Comemoració de tots els Fidels Difunts.

3. ■ Dijous [Fl 3,3-8 / Sl 104 / Lc 15, 1-10]. Urgell: □ Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sas-serra (Lluçanès).

4. □ Divendres [Fl 3,17-4,1 / Sl 121 / Lc 16,1-8]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, card.; sants Vidal i Agrícola, mrs.

5. ■ Dissabte [Fl 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15]. Sant Feliu de Llobregat: □ Beata Maria Ràfols i Bruna, vg. Urgell: □ Sant Martí de Porres, rel. Santa Àngela de la Creu, vg.; sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.

6. ■ Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (litúrgia de les hores: 4a setmana) [2M 7,1-2.9-14 / Sl 16 / 2Te 2,16-3,5 / Lc 20,27-38]. Sants Pere Poveda Castroverde i Innocenci de la Immaculada Canoura Arnau, preveres i companys, màrtirs; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí (València).

Diumenge XXI de durant l'any (C)

COMENTARI

«Vós estimeu tot allò que existeix»

En el nostre món sembla de vegades que el més important és el diner, el domini, el poder imposar la nostra voluntat, fer el que volem. Però l'evangeli ens porta per un altre camí: *Zaqueu, cap d'impostos i ric* (per tant, un home considerat en el seu món), troba a faltar alguna cosa en la seva vida, no està satisfet. I per això busca Jesús ni que sigui al preu de fer una cosa, tan singular com *enfilarse en un arbre al lloc on Jesús havia de passar*. El que no s'esperava segurament era la invitació del Mestre: *Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva*. I el contacte amb Jesús el transforma. Ell, que s'ha fet ric per mitjàs no massa correctes, ara no solament restitueix el que ha robat sinó que a més comparteix la seva riquesa amb els pobres: *A tots els qui he defraudat, els restitueixo quatre vegades més, i ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns*. És a dir, la riquesa per la qual ha lluitat durant la seva vida ara perd tota importància, ara dona la meitat dels seus béns als pobres; i restitueix, generosament tot allò que ha defraudat. L'encontre amb Jesús li ha canviat els valors de la seva vida. Com diu Jesús: *Avui s'ha salvat aquesta casa*, no solament en el sentit de la salvació final sinó també de trobar allò que necessitava per a ser feliç. És el capgirament de les coses. La riquesa no omple de sentit la pròpia vida.

El mateix veiem a la primera lectura: *Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin convertir-se*. El poder de Déu es manifesta en el perdó, en la misericòrdia quan nosaltres pensàriem que s'hauria de manifestar en el domini, en la imposició. És el que faríem nosaltres. La raó és clara: *Vós estimeu tot allò que existeix*. L'amor dona raó de l'actuació de Déu i dona raó del canvi de vida de Zaqueu: ha descobert quelcom millor que la riquesa: l'amor a Déu i als germans. Pau demana a la segona lectura que *Déu amb el seu poder dugui a terme totes les obres que la fe us inspira*. La fe ens inspira dominar, cercar la riquesa o estimar?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 11,23-12,2)

Senyor, el món tot sencer davant vostre és com un gra que tot just inclina la balança, com un esquitx de rosada que cau a terra al matí. Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se. És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho. Com persistiria res si vós no ho volguéssiu? Què continuaria existint si no rebés la vostra invitació? I vós, Senyor que estimeu la vida, tot ho planyeu, sabent que tot és vostre, ja que el vostre alè immortal és present en tots. Per això repreneu una mica els qui es desencaminen i, servint-vos d'allò mateix amb què han pecat, els amonesteu i els recordeu les seves culpes, perquè s'allunyin del mal i creguin en vós, Senyor.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamin la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 1,11-2,2)

Germans, sempre preguem per vosaltres, demanant que el nostre Déu us faci dignes de la vocació cristiana i amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira. Així el nom de Jesús, el nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor. Pel que fa a l'adveniment de Jesucrist, el nostre Senyor, i a la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, que no perdeu el seny ni us alarmeu, encara que una suposada revelació de l'Esperit o una dita o carta que passés com si fos nostra anunciessin que el dia del Senyor és imminent.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 19,1-10)

En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava de veure qui era Jesús, però la gentada li privava la vista perquè era petit d'estatura. Llavors, per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar. Quan Jesús arribà en aquell indret alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva.» Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content. Tothom qui ho veié criticava Jesús i comentava el fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador. Però Zaqueu es posà dret i digué al Senyor: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tots els qui he defraudat els restitueixo quatre vegades més.» Jesús li digué: «Avui s'ha salvat aquesta casa, ja que aquest home també és un fill d'Abraham. És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduria (Sab 11,22-12,2)

Señor, el mundo entero es ante ti como un grano en la balanza, como gota de rocío mañanero sobre la tierra. Pero te compadesces de todos, porque todo lo puedes y pasas por alto los pecados de los hombres para que se arrepientan.

Amas a todos los seres y no aborreces nada de lo que hiciste; pues, si odiaras algo, no lo habrías creado. ¿Cómo substituiría algo, si tú no lo quisieras?, o ¿cómo se conservaría, si tú no lo hubieras llamado? Pero tú eres indulgente con todas las cosas, porque son tuyas, Señor, amigo de la vida. Pues tu soplo incorruptible está en todas ellas. Por eso corriges poco a poco a los que caen, los reprendes y les recuerdas su pecado, para que, apartándose del mal, crean en ti, Señor.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendeciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / Endereza a los que ya se doblan. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apòstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 1,11-2,2)

Hermanos:

Oramos continuamente por vosotros, para que nuestro Dios os haga dignos de la vocación y con su poder lleve a término todo propósito de hacer el bien y la tarea de la fe. De este modo, el nombre de nuestro Señor Jesús será glorificado en vosotros y vosotros en él, según la gracia de nuestro Dios y del Señor Jesucristo. A propósito de la venida de nuestro Señor Jesucristo y de nuestra reunión con él, os rogamos, hermanos, que no perdáis fácilmente la cabeza ni os alarméis por alguna revelación, rumor o supuesta carta nuestra, como si el día del Señor estuviera encima.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 19,1-10)

En aquel tiempo, Jesús entró en Jericó e iba atravesando la ciudad. En esto, un hombre llamado Zaqueo, jefe de publicanos y rico, trataba de ver quién era Jesús, pero no lo lograba a causa del gentío, porque era pequeño de estatura. Corriendo más adelante, se subió a un sicomoro para verlo, porque tenía que pasar por allí. Jesús, al llegar a aquel sitio, levantó los ojos y le dijo: «Zaqueo, date prisa y baja, porque es necesario que hoy me quede en tu casa». Él se dio prisa en bajar y lo recibió muy contento. Al ver esto, todos murmuraban diciendo: «Ha entrado a hospedarse en casa de un pecador». Pero Zaqueo, de pie, dijo al Señor: «Mira, Señor, la mitad de mis bienes se la doy a los pobres; y si he defraudado a alguno, le restituyo cuatro veces más». Jesús le dijo: «Hoy ha sido la salvación de esta casa, pues también este es hijo de Abraham. Porque el Hijo del hombre ha venido a buscar y a salvar lo que estaba perdido».